

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1691

гр. Варна, 04.05.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Красимир Т. Василев
И.а Влагова

като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20233100500584 по описа за 2023 година

С решението на ВРС-VIIIc-в № 2832/20.09.2022г, постановено по гр.д.№ 12996/2021г, поправено по реда на чл.247 ГПК с решение № 3112/18.10.2022г,

Е ПРИЕТО ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск с правно основание **чл.108 ЗС** в отношенията между В. А. С. ЕГН *****, и В. М. С. ЕГН *****, двамата с адрес гр.Варна кв.“***** № 11, и ОБЩИНА ВАРНА с адм.адрес гр.Варна бул.,Осми приморски полк" № 43, че В. А. С. и В. М. С. са собственици на недвижим имот, представляващ реална част с площ от 9кв.м. от ПИ с идентиф.№ 10135.2575.575 по КKKP, одобрени със Заповед РД-18-95/14.10.2008г на Изп.директор на АГKK, целият с площ от 543кв.м., попадаща между синята линия (граница по КП от 1985г) и кафявата линия (граница по заснетата на място ограда между процесните имоти), която площ се заключва между т.44, Г5 и Б5, обозначени върху изготвената от в.лице комб.скица № 3, нахождаща се на л.242 от делото, която, приподписана от съда, представлява неразделна част от решението, като собствеността е придобита по наследяване от Анджело Кирилов С., поч.8.09.2016г;

Е ОТХВЪРЛЕН предявеният иск с правно основание **чл.108 ЗС** от В. А. С. и В. М. С. срещу ОБЩИНА ВАРНА, в частта, в която е отправено искане за предаване владението на следния недвижим имот: **реална част от ПИ** с идентиф.№ 10135.2575.575 по КKKP, одобрени със Заповед РД-18-

95/14.10.2008г на Изп.директор на АГКК, целият с площ от 543кв.м., при граници: имоти с №№ 10135.2575.473, 10135.2575.574, 10135.2018.4 и 10135.2575.576, с площ на реалната част от **10кв.м.**, при граници: имоти с №№ 10135.2575.473, 10135.2018.4 и 10135.2575.576, **повдигната в розов цвят** на приложената на **л.54** от делото скица.

Е ОТХВЪРЛЕН предявеният от В. А. С. и В. М. С. срещу ОБЩИНА ВАРНА иск с правно основание **чл.109 ЗС** за осъждане на ответника да **премахне съществуващата ограда от телена мрежа с бетонни колчета** между собствения на ищците имот с идентиф.№ 10135.2575.575 в североизточната му част и този-собственост на ответника с идентиф.№ 10135.2575.576, съотв. в неговата югоизточна част, започваща от границата с имот с идентиф.№ 10135.2575.473 и стигаща до границата с имот с идентиф. № 10135.2018.4, с дължина от 30 метра и височина от 1,50 метра, **и да разчисти границата между имотите като премахне** натрупаните стари вещи и предмети, дърва, насипни стари строителни материали и битови отпадъци, обрасли с растителност.

СА ОТХВЪРЛЕНИ предявените от В. А. С. и В. М. С. срещу ОБЩИНА ВАРНА, с.а. искове с правно основание **чл.45 ал.1 ЗЗД** за заплащането на сумата от **1000лв**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в дискомфорт, несигурност и стрес, вследствие на бездействието на ответника за възпиране на ползвателите С. М. С. и И. В. В. на имот с идентиф.№ 10135.2575.576, собственост на Община Варна, да подават неоснователни жалби, липсата на взето отношение от страна на ответника по тях и даваните напразни обещания, че ще бъде решен проблемът по трасирането и разчистването на границата на имота, без реално да има резултати за това, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 7.09.2021г до окончателното изплащане на сумата;

СА ОТХВЪРЛЕНИ предявените от В. А. С. и В. М. С. срещу ОБЩИНА ВАРНА искове с правно основание **чл.45 ал.1 ЗЗД** за заплащането на сумата от **1000лв**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение във връзка с отговори и защита по подаваните от ползвателите на общинския имот неоснователни жалби и молби и сигнали до Община Варна като

собственик на имота за оказване на съдействие и доброволно уреждане на проблемите, свързани с границата между двата съседни имота, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 07.09.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Е ОСЪДЕНА ОБЩИНА ВАРНА с адм.адрес гр.Варна бул.,Осми приморски полк"№ 43, **да заплати** на В. А. С. ЕГН ***** и В. М. С. ЕГН *****, двамата с адрес гр.Варна кв."***** № 11, общо сумата от **443,22лв** - сторени съдебни разноски, на осн.чл.78 ал.1 ГПК.

СА ОСЪДЕНИ В. А. С. и В. М. С. да заплатят на ОБЩИНА ВАРНА сумата от общо **75лв** - по 37,50лв всеки, представляваща сторени съдебни разноски, на осн.чл.78 ал.3 ГПК.

Решението е постановено при участието на **трети лица-помагачи** на страната на ответника ОБЩИНА ВАРНА - **С. М. С. ЕГН ******* с адрес гр.Варна кв."***** № 9, и **И. В. В. ЕГН ******* с адрес гр.Варна кв."***** № 9 ет.2.

Срещу така постановеното решение са подадени въззивни жалби от :

1/ Въззивна жалба вх.№ 69459/11.10.2022г от ТЛП С. М. С., чрез адв.Ек.Д.-А., съд.адрес: гр.Варна ул."Ген.Р.Димитриев" № 7 ет.3 срещу решението **в частта му**, с която е прието за установено в отношенията между страните, че ищите В. А. С. и В. М. С. **са собственици на реална част с площ от 9кв.м.** от ПИ с идентиф.№ 10135.2575.575 по КKKP от 2008г, целият с площ от 543кв.м., подробно описана в решението.

Счита същото в тази част за неправилно, незаконосъобразно, необосновано и затова го обжалва, като моли за неговата отмяна и за отхвърляне на претенцията.

ВРС неправилно е преценил фактите по делото, вследствие на което е достигнал и до неправилни правни изводи.

Неправилно е прието, че действащият към настоящия момент регулационен план за недвижимите имоти е този от 1985г, който е издаден върху основата на КП от 1984г.

Неправилно съдът бил основал своите изводи въз основа на

заклучението на СТЕ, която била неясна; дадените от в.лице отговори /писмено и устно в обясненията в о.с.з./ не били конкретни и дори имало противоречия в тях, което създавало съмнения за правилност на направеното заключение. Например: на стр.4 от протокола от с.з. вещото лице е отговорило, че в момента действащият РП за процесните имоти бил този от 1985г, а по-нататък /на стр.8/ казва, че този РП от 1985г не бил реализиран, особено в междинната обща граница на оградата, тя била заснета на терен. Това противоречие в показанията счита за недопустимо, тъй като от него не става ясно дали РП от 1985г е действащият към момента, дали е бил реализиран някога, за което въззивникът твърди, че не е така; респ. коя е действащата към момента регулационна граница между двата имота.

От събраните по делото писмени и устни доказателства било видно, че и двете страни по делото били изградили огради по границата между имотите им, с което чрез конклюдентни действия били приели фактическото положение за действително в отношенията им като собственици на съседни имоти.

Освен това, Законодателят е приел, че по отношение на съседни имоти, които са държавна /общинска/ собственост не се извършва придаване или отнемане на части от тях при новата регулация и затова за площта на терена, който може да се ползва във връзка с правата по чл.64 ЗС, било меродавно състоянието на имота по последната действаща регулация /в т.см. Реш на ВКС № 461/27.04.2012г по гр.д.№ 1316/2010 на I ГО/

В настоящия случай последната действаща регулация е тази от 1966г, която е била одобрена и приложена и на нейно основание са били изградени действащите към настоящия момент имотни граници между двата процесни имота.

В допълнение, самото вещото лице излага, че КК била неточна.

КК съдържала грешка, тъй като се виждало, че при отразяването по КК от 2008г било видно, че тази граница и ограда била съществувала доста преди това. И като се заснемели геодезически имотите отговаряли по площи на тези по титулите на собствениците. Или, КК е трябвало да следва кафявата линия, т.к. тя била съществувала към 2008г, когато се създавала КК, а на практика била тръгнала да преповтаря регулационната граница от 1985г, която се отличава от оградите, заснети на място. Цитираната от в.лице кафява линия, е

посочената от него в комб.скици № 1, 2, 3, 4 и 5 от СТЕ, изцяло кредитирано от РС.

Видно от комб.ск.№ 2 към СТЕ било, че сегашните граници на ПИ 576 /парцел XXVII-156/ препокривали регулационните граници на парцела, вкл. и границата с парцел XXVI-157 по линията Г2-44-Г5.

Безспорно по делото било доказано, че съществували грешки в КП и КК, както и че към момента действащият РП е този от 1966г, влязъл в сила и действащ повече от 50 години, определяйки границите и индивидуализирайки двата ПИ: този-собственост на ищеца, с идентиф.№ 10135.2575.575, и този-собственост на ответника с идентиф.№ 10135.575.576.

От титула за собственост на ищите и изготвената към заключението на вещото лице комб.ск.№ 5 било видно, че същите ползвали не само целият им собствен имот, а дори с бкв.м. повече от полагащото им се.

По делото било установено, че действащите КП от 1984г, РП от 1985г и КК от 2008г съвпадали с „пренебрежително малки разлики“, което е допустимо, съгласно разпоредбите на закона.

Установено било, че при създаването на РП от 1966г били определени границите на гореописаните имоти, поставени били оградите, чиито места и към днешна дата не били променени. Съобразно тези граници на хората била дадена възможност да закупят правото на строеж върху имотите, както бил направил и С. С. и бил въведен във владение с Протокол от 1977г.

Неправилно РС се позовал на събраните по делото устни доказателства, които въззивникът счита за неточни и неясни и не доказвали по категоричен начин противоправното поведение на ответника Община Варна чрез поставянето на ограда, несъобразена с РП. Тъкмо обратното.Правело впечатление, че дадените от свидетелите показания не били събрани чрез преки наблюдения, а са на база догадки, предположения, получена информация от ищ.В. С., негови разкази за проблемите, които имал в имота си.

Напр.: свид.Бакалов твърдял, че бил запознат „преди седмица“ с някаква експертиза, от която се виждало, че „колчетата не са на границата“. За коя граница говорел свидетелят, каква експертиза и как точно бил преценил откъде минавала границата не ставало ясно. Без да е специалист, свид.Бакалов заключил, че границата не била по тези колчета : „ Не е по КП,

доколкото съм видял"

Твърди се, че в показанията на свидетелите се откривали редица противоречия, базирани на догадки, разкази, споделяния, получени от самия ищец в разговори по телефона. Затова същите не отговарят на фактическата действителност.

Извън гореизложеното правело впечатление, че не само свидетелите, но и самите ищци не били сигурни каква точно част претендирали да им бъде възстановена - първо говорили за 33кв.м., закупени от ищците; след това с уточняващата молба сочат да са 10кв.м., а по думите на свид.Василев ищците не могли да ползват 13кв.м.

Неправилно РС не бил обсъдил възраженията на ТЛП С. С., че договорът от 19.03.2015г, по силата на който ищците били придобили правото на собственост върху 33кв.м.ид.ч. от недв.имот с ПИ № 10135.2575.575, бил в противоречие със закона.

1/ не ставало ясно къде точно се намирали тези 33кв.м., които ищците твърдели да са закупили от Община Варна.

Дори вещото лице да потвърдяло, че нямало как ид.част от 33кв.м. да посочи къде точно се намирала, в такъв случай, тогава какви претенции могли да имат ищците за преместване на съществуваща между имотите ограда, за предаването на владение на 33кв.м. ид.части от който и да е имот, като и в.лице със своята професионална подготвеност не можело да укаже къде точно се намирали тези 33кв.м.ид.ч. - дали са от страната на имота на С. С.? Това не бе доказано по категоричен начин в първоинстанционното съдебно производство.

2/ при т.нар.,„закупуване" на ид.част от 33кв.м. от имота, ищците не били въведени във владение в същите. Никъде по делото не бил представен протокол за въвеждането им във владение на ищците, което неправилно не било взето предвид от РС.

В настоящото производство С. С. бил конституиран като ТЛП на страната на отв.Община Варна по предявения срещу нея иск с правно осн.чл.109 ЗС.

Със Заповед № 1406/14.06.1968г на М-ра на земеделието, на С. С. му било предоставено и същият бил заплатил правото на строеж върху недв.имот - общинска собственост, представляващ ПИ с идентиф. № 10135.2575.576,

находящ се в гр.Варна район „Приморски" кв.,***** № 9, с площ от 540кв.м., стар № 156, кв.№ 54, парцел XXVII, и С. С. бил въведен във владение в имота с Протокол от 1977г.

От момента на отстъпване правото на строеж върху описания имот и досега имотът бил ползван необезпокоявано от Ст.С., без претенции на трети лица към него или към неговите граници.

Неясно по какъв начин и в какъв момент, но с АЧОС № 9886/31.05.2018г, вписан в СлВп-Варна, по силата на чл.58 ал.5 ЗОС във вр. със Заповед № 2 ДИ-18-7703-76/11.05.2018г на Обл.управител на гр.Варна, ползваният от Ст.С. ПИ с идентиф.№ 10135.2575.576, вече с площ от 510кв.м., ставал собственост на Община Варна.

По делото било установено, че Ст.С. бил заплатил добросъвестно и в пълен размер отстъпеното му право на строеж върху целия ПИ с идентиф. №...576 с площ от 540кв.м., а към настоящия момент дори ползвал по-малка част от него. Затова отнемането на още някаква част от същия имот би било не само в противоречие със закона, но и нарушаване на материални субективни права на собственика и ползвателите на имота, и в противоречие с добрите нрави и човечността.

Противоречиво РС бил тълкувал хипотезата на чл.33 ЗТСУ и съдебна практика, на която се позовава, което е довело до неправилни изводи на съда.

В хипотезата на чл.33 ал.1 ЗТСУ, предвиждаща изменение на ДРП при условията на чл.32 ал.1 т.2, 4 и 5 ЗТСУ - при грешка в КП, свързана с регулационните предвиждания и при утвърждаването му при съществено закононарушение, се касае или до закононарушение при одобряване на регулацията, или до нарушаване на материални субективни права на собствениците на имотите, поради което за настъпване на ефекта на съвпадение на регулационните с имотни граници при изменение на основанията, визирани в чл.32 ал.1, т.2, 4 и 5 ЗТСУ, са предвидени кумулативно изпълнение на условията за заемане на придаваемите части, както и самото им заемане, като владението върху тях следва да продължи минимум десет години. Тези допълнителни изисквания били обусловени от обстоятелството, че дворищната регулация е незаконосъобразна и не съответства на действителното положение и затова не би следвало да бъде съобразявана при нейното изменяне и при изработването на новия план

трябвало да се изхожда от положението на имотите преди нея. След изтичане на 10-год.срок на владение върху придадените части новият план ще се изработи въз основа на създадените с опорочената регулация парцелни граници, които ще се третират за имотни с оглед усложненията, които биха настъпили след един такъв дълъг период от време от отпадането с обратна сила на отчужденията по отменения план поради фактическите промени, които евентуално са засегнали придаваемите имоти (напр.извършване на строежи или други подобрения в тях). Следователно, приложението на плана е понятие, относимо към вярната имотна основа, при която следва да се изработи новият план. В този см. е разпоредбата на чл.86 ал.2 ППЗТСУ, според която приложеният ДРП става кадастралната основа за последващия, а регулационните линии по предходния - имотни граници за действащия план на населеното място. /ТР № 3/15.07.1993г по гр.д. № 2/1993г на ОСГК на ВКС/.

В настоящия казус, *от една страна*, не се доказало по категоричен начин дали РП от 1985г бил влязъл в сила и дали същият бил действащ към настоящия момент, както и въобще дали бил приложен.

Твърдението на въззивника е, че РП от 1985г, дори да е бил одобрен, не е бил приложен повече от 50год. И дори да бил приложен и да е действащият към момента РП /което въззивникът счита, че не е така/, между приложения през 1966г РП и този от 1985г били изминали 19 години, т.е. повече от 10 години владение върху недв.имот, регулиран с РП от 1966г, собственост на Община Варна.

С изработения РП от 1985г се нарушавало материалното право на собственост на Община Варна върху недв.имот, представляващ ПИ с идентиф.№ 10135.2575.576, както и правото на владение върху горепосочения имот на С. С..

В допълнение. С изтичане сроковете по § 8 ал.1 ПР на ЗУТ отчуждителното действие на влезлите в сила, но неприложени ДРП за изравняване на частите в образувани съсобствени ДР-парцели и за заемане на придадени поземлени имоти или части от тях, се прекратява автоматично, като придаваемите части се връщат в патримониума на собственика на имота, от който са били отчуждени, съответно образуваната съсобственост върху парцел, образуван от два маломерни имота, се прекратява. За имотни граници

се считат регулационните линии по предходния ДРП, ако същият е бил приложен, а ако не - се отива към по-ранния, докато се установи приложен план или положението на имотите към първия одобрен ДРП за населеното място, /в подкрепа ТР № 3/28.03.2011г по тълк.д. № 93/2010г на ОСГК на ВКС; Опр.№ 261/29.05.2020г по гр.д.№ 94274/2019г на II ГО от ГК на ВКС/. Последният приложен регулационен план в настоящия случай е бил този от 1966г. РП от 1985г не е бил приложен никога, което било видно и от състоянието на имотните граници към днешна дата.

Извън гореизложеното, следва да се отбележи, че сделката за покупко-продажба на 33кв.м.ид.ч. от недв.имот-частна общинска собственост, представляващ ПИ с идентиф.№ 10135.2575.575, обективирана в Договор от 19.03.2015г, е била извършена в противоречие с разпоредбите на закона - не само, че била пренебрегната разпоредбата на чл.6 ал.2 и 4 от ПР на ЗУТ, а и тази на чл.58 ал.1 от Закона за общинската собственост, съгласно която „актът за общинска собственост се съставя в два екземпляра от дл.лице, определено от кмета на общината“. А, съгл.ал.2 от същия член: „препис от акта се изпраща в 7-дневен срок от вписването му на службата по геодезия, картография и кадастър, на обл.управител и на лицата, на които е предоставен имотът“. По никакъв начин С. С. не е бил уведомен, че имотът, предоставен му за ползване и за който бил заплатил като съвестен гражданин, вече не бил държавен, а преминал в патримониума на Община Варна. Още повече, че част от ползвания от него имот, дори бил продаден на физическо лице.

Не счита, че отв.Ст.С. следвало да търпи каквито и да е вреди вследствие бездействието и безотговорността на новия собственик на имота.

Поради изложеното счита решението в обжалваната част за неправилно и незаконосъобразно и затова моли за неговата отмяна, като бъде постановено друго за отхвърлянето на иска.

Претендира присъждане на сторените разноски.

В жалбите няма обективирани доказателствени искания.

В подадения **писмен отговор вх.№ 82689/29.11.2022г от ищите В. А. Симеонв и В. Минева С.** се изразява становище за неоснователност на същата, а постановеното от ВРС решение в тази част—за правилно и законосъобразно.Съдът правилно е приел кой е действащия РП, като се е позовал на приетото и неоспорено заключение на вещото лице. В тази връзка

неоснователни са твърденията във в.ж. за наличие на противоречие и объркване в показанията на в.лице. На сл.място. В жалба се твърди, че от събраните доказателства се установявало, че двете страни по делото били изградили огради по границата между имотите си. Такива доказателства не са били събирани. Не отговаряло на истината, че имало протокол от 1977г за въвеждане на Ст.С. в имота. Относно това какво и колко ползвали ищците, не било предмет на настоящото производство. От посочената скица № 5 се виждало, че и въззивникът ползва 13кв.м. повече. Не отговаряло на истината и изложеното, че в показанията на свидетелите се откривали противоречия и че били базирани на догадки, на разкази и споделения. Напротив, свидетелите имали преки и непосредствени впечатления; били присъствали на място, а и били допуснати за доказване на претърпените от ищците материални и нематериални вреди. В цитираната Заповед № 1406/14.06.1968г на М-ра на земеделието, приложена по делото, не фигурира името на С. С.. Същата видоизменяла заповед 292/10.02.1968г, като парцел VI-кв.52 от 510кв.м. вместо на Васил Костов се предоставяло право на ползване на Йордан Парушев и Хайдер Селиманов, т.е. изложените в жалба твърдения не отговарят на истината. Макар да е извън предмета на спора, от НА на въззивника било видно, че същият е закупил 1/4 от право на строеж от 510кв.м. В АЧОС № 9886 също било посочено, че имотът е с площ от 510кв.м. Поради изложеното моли за оставяне без уважение подадената въззивна жалба. Претендира присъждане на разноски.

В ПО е посочено още, че по делото била представена епикриза на ищеца, която не била открита в кориците му и затова се представя отново, за да се приобщи към делото.

2/ Въззивна жалба вх.№ 73267/28.10.2022г от ищците В. М. С. и В. А. С., чрез адв.Алб.Н., срещу решението на ВРС в частта му, с която е отхвърлен предявеният от тях срещу Община Варна иск по чл.108 ЗС за предаване владението на **реалната част с площ от 10кв.м. от ПИ с идентиф.№ 10135.2575.575 по КККР, целият с площ от 543кв.м., повдигната в розов цвят на скицата на л.54 ; както и в частта, с която са отхвърлени двете им облигационни претенции за обезщетение в размер от по 1000лв, на осн.чл.45 ЗЗД, на сочените основания.**

Считат същото в посочените части за неправилно, незаконосъобразно,

немотивирано и несъобразено с процесуалния и материален закон - не са били изследвани всички доказателства в тяхната съвкупност, като съдът не е дал отговор защо кредитира едни, а други не, като се твърди, че доказателствените средства били тълкувани превратно. РС е следвало да анализира задълбочено показанията на свидетелите, за да отговори на въпроса как същите следва да бъдат ценени. В подкрепа на гореизложеното моли да бъде взето предвид:

В мотивите РС приемал, че Община Варна не можела да носи отговорност за действията на трети лица, на които не била възложила извършването на конкретни дейности, в собствения ѝ имот.

Тъкмо обратното. По делото били приложени:

- отговор от Община Варна до С. С. от 4.01.2021г, в който му било дадено предписание, че в 7-дневен срок бил длъжен да почисти имота си на осн.чл.72 ал.1 т.1 от Наредбата за управление на отпадъците на територията на Община Варна;
- до ищците било изпратено нарочно писмо от 4.01.2021г за предприетите от Община Варна действия, с което били уведомени, че на Ст.С. бил даден 7-дневен срок за почистване на имота, и при неизпълнение ще му бъде наложена имуществена санкция съгл.чл.90 ал.1 от Наредбата за управление на отпадъците на територията на Община Варна.
- на 8.02.2021г било изпратено ново писмо от Община Варна до С. С., за което ищците били уведомени с писмо от 1.04.2021г;
- от писмо от 22.04.2021г било видно, че при повторната проверка предписанията не били изпълнени.

Всичко посочено не било обсъдено от съда. Нима Община Варна не носела отговорност за бездействието си в конкретния случай. Именно тук била отговорността на Общината, че не била изпълнила собствените си указания за налагане на имуществена санкция на С. във връзка с неизпълнение на дадените му указания. Това не било реализирано и към настоящия момент, въпреки последващите повторни проверки.

На сл.място в мотивите си съдът приема, че според свидетелски показания въпросната ограда била поставена от бащата на ищеца. В показанията си свид.Василев излага: „Предполагам, но нямам представа" Как тогава съдът бил стигнал до категоричния си извод. Коментирал е

фактическото положение в долната част на имота, което не било предмет на спора и не би могло да се правят правни изводи за нещо, за което съдът не бил сезиран. Това излизало извън предмета на спора.

Оставал въпросът как след всички писмени доказателства и гласни такива събрани в хода на процеса, съдът бил стигнал до извода, че Община Варна не е бездействала и че не била налице причинно-следствена връзка.

Никъде не били коментирани показанията на свидетелите, които имали преки и непосредствени впечатления, които били безпристрастно дадени и които кореспондирали на останалите доказателства по делото.

По недопустим начин били игнорирани показанията на свидетелите на ищцовата страна.

Свид.Василев знаел, че проблемът бил от 2015г; знаел за многобройните жалби до Общината и липсата на насрещни действия. Същият имал преки и непосредствени впечатления за състоянието на В. вследствие този конфликт - това му се отразило на нервите; имал неспокоен сън, нередовно хранене, претърпял операция на жлъчката вследствие нередовното хранене.

Свид.Бакалов също имал преки впечатления. Знаел за проблема и за търсеното съдействие от Община Варна. Често се виждал с Владо, който бил станал сприхав и изнервен, не можел да спи нощем. Глождело го, че нямало дълго време решение на проблема. Споделял, че имал проблем с храненето и за претърпяна в резултат на това операция. Тези показания не били коментирани и не били изследвани от съда. Затова счита, че необсъждането на всички доказателства водело до сериозен порок на решението и е основание за неговата отмяна.

Считам, че първоинстанционният съд не е присъдил и полагащите ни се разноски в законоустановения размер.

Поради изложеното моли за отмяната на решението в обжалваните му части и вместо това да бъде постановено друго за уважаване на исквете им.

С в.жалба вх.№ 75099/1.11.2022г ищците обжалват и решението на ВРС, поправено с решение № 3112/18.10.2022г, с което по реда на чл.247 ГПК е постановено отхвърляне на предявения от ищците негативен иск по

чл.109 ЗС.Считат решение и в тази част за незаконосъобразно и неправилно по подробните съображения, изложени в първоначалната им жалба.

От ответника по спора **ОБЩИНА ВАРНА** не е подаден писмен отговор.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил **писмен отговор вх.№ 86846/14.12.2022г от ТЛП С. М. С.** със становище за неоснователност на подадената от ищите въззивни жалби и моли за потвърждаване постановеното от ВРС решение в тази част. В същите не са изложени основателни твърдения, подкрепящи оплакванията на жалбоподателя, че съдебното решение е неправилно, а още по-малко са изложени твърдения за нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърденията на жалбоподателите са, че РС не бил изследвал всички доказателства в тяхната съвкупност и че проявил „индиферентност“ към свидетелските показания. Намира същите за голословни и неподкрепени от извършените от съда процесуални действия. ВРС не е нарушил закона при водене на делото, подробно е анализирал всички доказателства по делото и правилно е отхвърлил предявените от жалбоподателите искове с правно основание чл.108 ЗС, двата иска по чл.45 ал.1 ЗЗД и искът по чл.109 ЗС срещу Община Варна. ВРС подробно е обърнал внимание на свидетелските показания, коментирани на стр.10, 11 и 15 от решението и счита дори за прекалено задълбочено обсъдени. Поддържа се, че показанията на свидетелите на ищцовата страна са неточни и неясни и по никакъв начин не доказвали противоправното поведение на отв.Община Варна. Дадените от свидетелите показания не били резултат от преките им наблюдения, а били на база догадки, предположения и най-вече от получена информация от ищеца В., негови разкази за проблемите, които има в имота си, за здравословното му състояние, за отношенията със съседите си. Свидетелите не казаха да са имали преки наблюдения върху „безсънните нощи“ на жалбоподателя или върху пререканията между него и Община Варна, или съседите на имота, нито са били преки свидетели на поставянето на оградата, нито дори си спомнят кога е била поставена тази ограда и от кого.. Неотносими към предмета на спора са разсъжденията във въззивната жалба за отношенията между Община Варна и трети лица, както и наложени ли са или не имуществени санкции на С. С.. Това не е предмет на настоящия спор и разсъждения в тази насока са ирелевантни. В допълнение. Счита, че

въззивната жалба вх.№ 75099/1.11.2022г не само е неоснователна, но и бланкетна. Липсват изложени каквито и да било твърдения, подкрепящи оплакванията им за неправилност на решението на ВРС.

С писмен отговор вх.№ 80545/22.11.2022г от ТЛП И. В. В. изразява становище, че подадената въззивна жалба е допустима, но неоснователна. Счита постановеното от ВРС решение за правилно и законосъобразно и затова моли за неговото потвърждаване изцяло.

Претендира присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

В подадените жалби и писмени отговори няма обективирани доказателствени искания.

ВЪЗВИВНИЯТ СЪД съобрази следното:

Въззивните жалби са депозираны в срок, от легитимирани страни и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Не са налице хипотезите на т.1, 2 и 3 от ТР № 1/2013 на ОСГТК, налагащи даване указания на страните по правната квалификация на иска, разпределение на доказателствената тежест и възможност за ангажиране на доказателства, респ. служебно събиране на такива.

Ето защо жалбата заедно с писмените отговори следва да бъдат насрочени за разглеждане в о.с.з.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА за разглеждане въззивните жалби, както следва:

Въззивна жалба вх.№ 73267/28.10.2022г от ищците В. М. С. и В. А. С., чрез адв.Алб.Н., срещу решението на ВРС в частта му, с която е отхвърлен предявеният от тях срещу Община Варна иск по чл.108 ЗС за предаване владението на **реалната част с площ от 10кв.м. от ПИ** с идентиф.№ 10135.2575.575 по КККР, целият с площ от 543кв.м., повдигната в розов цвят на скицата на л.54 ; както и в частта, с която са отхвърлени двете им облигационни **претенции по чл.45 ЗЗД** за обезщетение в размер от по 1000лв на сочените основания, както и **Въззивна жалба вх.№ 75099/1.11.2022г от същите лица** срещу решението на ВРС, с което по реда на чл.247 ГПК е постановено отхвърляне на предявения от ищците негативен иск по чл.109 ЗС.

Въззивна жалба вх.№ 69459/11.10.2022г от ТЛП С. М. С., чрез адв.Ек.Д.-А., съд.адрес: гр.Варна ул."Ген.Р.Димитриев" № 7 ет.3 срещу решението в частта му, с която е прието за установено в отношенията между страните, че ищците В. А. С. и В. М. С. са собственици на реална част с площ от 9кв.м. от ПИ с идентиф.№ 10135.2575.575 по КККР от 2008г, целият с площ от 543кв.м., подробно описана в решението.

ДА СЕ ВПИШАТ в СПЛ

като въззивници

двата ищци В. М. С. и В. А. С.

като въззиваеми

ответникът ОБЩИНА ВАРНА и

ТЛП на страната на ответника С. М. С. и И. В. В.

Производството по делото е насрочено за 30.05.2023 от 14.00ч, за която дата и час страните са призовани.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____